

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.623 van 26 februari 2013
in de zaak A. 203.743/XIV-33.996**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Renaat Van De Sijpe
 kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
 Heistraat 189
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 februari 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 73.497 van 18 januari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8207 van 8 maart 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 november 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gina Notenbaert, die loco advocaat Renaat Van De Sijpe verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Brecht Heirman, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekers komen op 11 juni 2009 België binnen en verklaren zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 15 juni 2010 telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Op 10 november 2010 verklaren de verzoekers zich een tweede maal vluchteling. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beslist op 28 februari 2011 telkens tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 28 maart 2011 stellen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. Met een arrest van 18 januari 2012 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur op.

In een eerste onderdeel stellen de verzoekers dat het zorgvuldigheidsbeginsel er de verwerende partij toe verplicht bij het nemen van de beslissing alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren. Het redelijkheidsbeginsel vereist een beslissing die voortspuit uit een zorgvuldig onderzoek en die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en als redelijk verantwoord zou kunnen worden aanvaard.

De in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bedoelde “nieuwe gegevens” mogen niet het onderwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, zij moeten betrekking hebben op feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en zij moeten relevant zijn, dit wil zeggen ernstige aanwijzingen bevatten voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de verwerende partij is ertoe beperkt te onderzoeken of er effectief “nieuwe elementen” in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zijn. Volgens de verzoekers komt het de verwerende partij enkel toe om de “nieuwigheid” van deze nieuwe elementen te beoordelen,

maar niet de bewijswaarde of de impact ervan op de geloofwaardigheid van eerdere verklaringen van de verzoekers. In de aanvankelijk bestreden beslissing en bij uitbreiding in het bestreden arrest wordt dan ook ten onrechte gesteld dat het door de verzoekers voorgelegde document niet van aard is om de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende hun vorige asielprocedure in positieve zin te kunnen wijzigen. De verwerende partij en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellen zich met dergelijke motivering in de plaats van de commissaris-generaal.

De verzoekers vervolgen dat enkel de commissaris-generaal bevoegd is het document meer inhoudelijk te beoordelen en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dus niet kan voorhouden dat de verwerende partij correct heeft kunnen oordelen dat het document geen bewijswaarde kan hebben omdat het geen geloofwaardige verklaringen ondersteunt. De verwerende partij heeft niet het nieuwe karakter van de documenten van de verzoekers beoordeeld maar wel de impact ervan op de geloofwaardigheid van de verzoekers, hetgeen niet tot haar bevoegdheid hoort. Los daarvan, zijn de verzoekers van oordeel dat men bij een prima facie-beoordeling zal vaststellen dat uit het neerleggen van het verslag van de huiszoeking wel degelijk aanwijzingen voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade kunnen blijken, zonder zich uit te spreken over de gegrondheid van deze aanwijzingen. Over dit laatste kan echter enkel de commissaris-generaal zich uitspreken.

De standaardzin in de aanvankelijk bestreden beslissing dat de betrokkene “geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging (...) of het lopen van een reëel risico op ernstige schade (...)”, voldoet volgens de verzoekers niet aan de materiële motiveringsplicht wanneer de rest van die beslissing geen betrekking heeft op de beoordeling van het nieuwe karakter van de aangebrachte nieuwe gegevens maar enkel op de impact van die gegevens op de geloofwaardigheid van de verzoekers. Die standaardzin komt in elke gelijkaardige beslissing voor, doch de rest van de motivering gaat duidelijk verder dan een appreciatie van het nieuwe karakter. Het door de verzoekers aangebrachte document vormt wel degelijk een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel voeren de verzoekers aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich bij de beoordeling van het nieuwe document bovendien in de plaats van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt. De overwegingen in het bestreden arrest in hoeverre het nieuwe document van de verzoekers de eerdere beslissing van de commissaris-generaal kan ontkrachten, kunnen dan ook niet worden aanvaard. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mag enkel de wettigheid van de voor hem bestreden beslissing nagaan, maar hij mag zijn beoordeling niet in de plaats van de beoordeling door de bevoegde overheid stellen. Een nieuw document in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet moet niet alle vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent een eerdere asielaanvraag kunnen ontkrachten om te oordelen dat de volgende asielaanvraag op basis van dit document in aanmerking kan worden genomen. Door te oordelen van wel, voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een voorwaarde aan de wet toe die niet in die bepaling staat.

5. De verzoekers voegen in de memorie van wederantwoord niets wezenlijks toe.

Beoordeling

6.1. De verzoekers geven in het kort de inhoud van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel weer, doch zij geven niet aan op welke wijze deze beginselen met het bestreden arrest zouden zijn geschonden. De kritiek als zou de aanvankelijk bestreden beslissing een “standaardzinnetje” bevatten zonder een concrete motivering over het nieuwe document, waardoor artikel 62 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, is niet tegen het bestreden arrest gericht en kan derhalve niet in aanmerking worden genomen. Het eerste onderdeel van het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2.1. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op

feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”.

Deze bepaling houdt vooreerst in dat het om “nieuwe” gegevens moet gaan, dit wil zeggen die nog niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag. Verder moeten die gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Ten slotte moet het om relevante gegevens gaan, dit wil zeggen dat zij ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade zoals respectievelijk bedoeld in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vermits er sprake is van ernstige “aanwijzingen”, is het niet vereist dat de kandidaat-vluchteling in het begin van de nieuwe asielprocedure reeds een volledig bewijs van de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade levert.

Het komt de dienst Vreemdelingenzaken derhalve niet toe te weigeren een nieuwe asielaanvraag in overweging te nemen omdat de ingeroepen vervolging of het ingeroepen reële risico op ernstige schade niet is aangetoond. Dit zou een beoordeling over de gegrondheid van de aanvraag zijn die enkel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt. De dienst Vreemdelingenzaken vermag echter wel de relevantie na te gaan van de aangevoerde nieuwe gegevens en daarbij na te gaan of zij van aard zijn om de eerdere beoordeling door de asielinstanties te kunnen wijzigen dan wel of zij niet van aard zijn om tot een andere beoordeling te kunnen komen.

6.2.2. In het bestreden arrest wordt gesteld dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het als nieuw gegeven aangevoerde verslag van een huiszoeking, doch heeft geoordeeld “dat dit stuk geen nieuw gegeven is dat ernstige aanwijzingen bevat voor een gegronde vrees”. Verder wordt overwogen dat een herhaalde asielaanvraag slechts in overweging kan worden genomen indien er “ernstige aanwijzingen” voor een gegronde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade zijn, dat de vraag of het om een “ernstige aanwijzing” gaat uiteraard nauw samenhangt met de bewijswaarde van het nieuwe gegeven en dat de mogelijkheid tot een prima facie-beoordeling van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van een evenwicht tussen enerzijds een snelle procedure die erop is gericht vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te

weren en anderzijds de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt hierna uitdrukkelijk dat “de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd (is) tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld”. In concreto stelt hij dat het verslag van de huiszoeking weliswaar nieuw is in de zin dat het voor het eerst wordt voorgelegd doch dat in de voor hem bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat het document niet van aard is dat het de (negatieve) appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de vorige asielprocedure kan weerleggen. Hij vervolgt dat de verwerende partij zich geenszins schuldig maakt aan machtsoverschrijding door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken.

In het licht van de overweging van de commissaris-generaal bij de weigering van de eerste asielaanvraag dat de bewijswaarde van documenten uit de Russische Federatie slechts relatief is en in de context van de afgelegde verklaringen moet worden bekeken, acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het motief in de beslissing van de verwerende partij betreffende de tweede asielaanvraag dat documenten slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, niet kennelijk onredelijk. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgt de verzoekers niet waar zij stellen dat dergelijke motivering vooruitloopt op het oordeel van de commissaris-generaal, omdat hij de vaststelling niet kennelijk onredelijk acht dat het verslag van de huiszoeking geen afbreuk kan doen aan het vermoeden dat de verzoekers bewust informatie achterhouden en niet kan aantonen waarom de verzoekers nog een half jaar in Dagestan zijn gebleven na de bewuste feiten. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de verwerende partij derhalve volkomen terecht vastgesteld dat het verslag van de huiszoeking geen nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet vormt.

6.2.3. Anders dan de verzoekers voorhouden, wordt in het bestreden arrest dus geen bevoegdheid van de verwerende partij erkend om de bewijswaarde van het als nieuw gegeven voorgelegde document te beoordelen. Er wordt integendeel uitdrukkelijk gewezen op de beperkte bevoegdheid van de verwerende partij bij de beoordeling om een volgende asielaanvraag al dan niet in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel dat de verwerende partij geen machtsoverschrijding heeft gepleegd vermits zij zich heeft beperkt tot een prima facie-beoordeling van het als nieuw gegeven voorgelegde document en tot de vaststelling dat dit document niet kan leiden tot een andere beoordeling

dan die van de eerste asielaanvraag. In het bestreden arrest wordt aldus duidelijk het onderscheid gemaakt tussen de weigering tot in overwegingname door de dienst Vreemdelingenzaken en de eigenlijke beoordeling ten gronde door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft terecht aanvaard dat de verwerende partij de relevantie, doch niet méér dan dat, van het nieuwe document mocht beoordelen. Er wordt ook duidelijk aangegeven waarom de verzoekers niet kunnen worden gevolgd in hun stelling dat de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing vooruitloopt op de beslissing van de commissaris-generaal. De verzoekers maken dan ook geen schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Het eerste onderdeel van het enige middel is in die mate ongegrond.

6.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht te dezen als annulatierechter enkel de wettigheid van de voor hem bestreden beslissing te onderzoeken. Hij heeft zich in het bestreden arrest ook daartoe beperkt door na te gaan of de verwerende partij zich met de aanvankelijk bestreden beslissing niet in de plaats van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft gesteld en daardoor haar bevoegdheid niet heeft overschreden en door na te gaan of de concrete beoordeling van het nieuwe document in vergelijking met de motieven van de weigering van de eerdere asielaanvraag niet kennelijk onredelijk was. Anders dan de verzoekers voorhouden, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dus niet zelf in de plaats van de verwerende partij de relevantie van het verslag van de huiszoeking als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beoordeeld. Het tweede onderdeel van het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig februari tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen